

nr. 31 311 van 9 september 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. CAMPOLINI en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te bezitten.

U vroeg een eerste maal asiel aan op 20 maart 2008. In het kader van deze asielaanvraag verklaarde u het volgende. Uw ouders zijn overleden en samen met uw broers en zussen woonde u in bij uw oom X te New Jeshwang nabij Serrekunda in Greater Banjul. U liep er school en hielp tijdens het verlof op de familieboerderij in Yerro Belli Kunda. U behaalde in 2001 een diploma handel aan de hogeschool te New Jeshwang. U solliciteerde bij enkele bedrijven, maar slaagde er niet in werk te vinden. In maart 2007 ontmoette u S. M., een jeugdvriend. S. zei dat hij goede zaken deed met een blanke partner. Hij onthulde u veel geld te verdienen door sex te hebben met blanke toeristen in zijn huis. U weigerde aanvankelijk hem daarin te volgen, omdat u homoseksualiteit onnatuurlijk vond en het tegen uw moslimgeloof indruist. S. probeerde u meermaals te overtuigen zijn voorbeeld te volgen. Hij vertelde u dat sex met mannen went en dat het je de mogelijkheid geeft financieel onafhankelijk te zijn en er goed van te leven. U was al geruime tijd werkloos en besloot uiteindelijk toch in te gaan op S.'s voorstellen. In mei 2007 stelde S. u voor aan D., een blanke man. U sliep met hem en kreeg de volgende morgen een groot geldbedrag. S. gaf u een kamer van zijn huis in bruikleen en bracht u andere blanke toeristen. Inmiddels was uw oom kwaad op u omdat uw vriendin zwanger bleek en haar ouders bij uw oom kwamen klagen hierover in juli 2007. Uw oom verweet u schande te brengen over uw familie. In februari 2008 riep uw oom zich bij hem en ondervroeg u over de wijze waarop u in uw eigen onderhoud voorzag en uw studies bekostigde. Uw oom beschuldigde u van homoseksualiteit en dreigde u te doden. Uw broers bedreigden u met een mes. U was verrast en kreeg niet

de kans om zich te verdedigen. U sprong uit het raam en vluchtte naar S.. Jullie besloten dat u het land diende te verlaten, te meer daar homoseksualiteit in Gambia sociaal en religieus niet wordt aanvaard. Op 14 maart 2008 reisde u met een blanke reisbegeleider per vliegtuig naar België vanuit de luchthaven van Banjul. U kwam de volgende dag aan in België. Het Commissariaat-generaal besliste voor wat uw eerste asielaanvraag betreft op 31 juli 2008 tot weigering van erkenning van het vluchtelingenstatuut en weigering van subsidiaire bescherming, omdat u niet homoseksueel geaard bent en uw probleem in de eerste plaats een familiaal probleem is, waarbij u niet aannemelijk maakte dat de overheid u zocht of dreigde te vervolgen. U stelde beroep in tegen deze beslissing van het Commissariaat-generaal bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwisting RVV, die uw beroep op technische gronden verwierp omdat u noch uw advocaat aanwezig waren op de zitting van de RVV op 27 november 2008.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst, maar vroeg een **tweede maal asiel** aan op 7 januari 2009. U legde daarbij een aantal documenten voor: een UNHCR "Guidance Note" van 21 november 2008 betreffende seksuele oriëntatie en gender; een advies dd. 22.12.2008 van het Belgische Comité Voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV), een medisch verslag van 18 december 2008 en persartikels over homoseksualiteit in Gambia. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) besliste op 12 januari 2009 de overwegingname van deze tweede asielaanvraag te weigeren, omdat zij geen nieuwe gegevens aanbacht. Op 23 januari 2009 werd deze laatste beslissing echter ingetrokken door DVZ na telefonische tussenkomst van het BCHV.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming, nog steeds niet aannemelijk hebt gemaakt.

U baseert uw huidige tweede asielaanvraag op dezelfde feiten als deze die u inriep tijdens uw eerste asielprocedure. Het Commissariaat-generaal besliste op 31 juli 2008 tot weigering van erkenning van het vluchtelingenstatuut en weigering van subsidiaire bescherming op basis van ondermeer de volgende argumenten: ["U verklaarde terecht dat homoseksualiteit in Gambia niet wordt getolereerd omwille van sociaal-religieuze bezwaren (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en werd opgenomen in het administratief dossier, blijkt bovendien dat homoseksueel gedrag wettelijk strafbaar is. Uit uw relaas blijkt echter dat u niet homoseksueel van aard bent. U verklaarde immers een heteroseksuele relatie te hebben (uw vriendin/verloofde was zwanger van u toen u Gambia verliet) en aanvankelijk ernstige bezwaren te hebben gehad om in te gaan op het voorstel van Sidi om u te prostitueren met blanke toeristen (CGVS, p. 4 en 6). U besloot uiteindelijk toch uw levensstandaard te bevorderen door in het geheim en tegen betaling seks te hebben met blanke toeristen, maar u hebt hier achteraf spijt van (CGVS, p. 8). Uit wat voorafgaat, dient besloten te worden dat uw ingeroepen problemen geen betrekking hebben op uw seksuele geaardheid maar wel op (verdenking van) homoseksuele handelingen omwille van louter economische motieven en persoonlijk opportunisme. Er mag van u redelijkerwijze verwacht worden dat u het risico op persoonlijke vervolging (wegens een mogelijke perceptie van homoseksualiteit door de overheid en uw omgeving) zou wegnemen of uitsluiten door dergelijke handelingen niet meer te stellen. Het volharden in risicovol en illegaal gedrag om economische en opportunistische redenen, kan in casu een beroep op internationale bescherming niet verrechtvaardigen. Bovendien blijkt uit uw relaas dat uw problemen (inclusief de zwangerschap van uw vriendin) van louter familiale aard zijn. U had enkel problemen met uw oom en niet bijvoorbeeld met enige overheid. U had uw tijdelijke homoseksuele activiteiten in het geheim uitgeoefend en u weet niet hoe uw oom ertoe kwam u te beschuldigen. Uit uw relaas blijkt nergens dat u door de overheid gezocht wordt omwille van uw voormalige en tijdelijke activiteiten. Er zijn zelfs geen ernstige aanwijzingen dat derden bewijzen hebben van uw voormalige homoseksuele activiteiten."]

Geconfronteerd met voornoemde motivering tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal op 28 april 2009, slaagde u er niet in deze te ontkrachten of op ernstige wijze te betwisten. U bevestigde integendeel dat u niet homoseksueel geaard bent, niet te weten hoe uw oom op de hoogte kwam van uw geheime homoseksuele praktijken en geen objectieve elementen te kunnen voorleggen die erop zouden kunnen wijzen dat de Gambiaanse overheid u zoekt of dreigt te vervolgen (zie gehoorverslag CGVS, p. 2 - 5). U verklaarde de Gambiaanse overheid te vrezen, maar u kon deze louter subjectieve vrees niet hard maken. U kon enkel speculeren over de mogelijkheid dat uw oom u bij de politie zou kunnen aangeven bij de Gambiaanse overheid (CGVS, p. 5). U kon niet ernstig verklaren waarom uw oom u zou aangeven (p. 5). Bovendien bleek uit uw relaas opnieuw dat er hoedanook geen bewijzen of ernstige aanwijzingen zijn voor uw geheime en verboden seksuele handelingen in het verleden die zouden toelaten de overheid tot vervolging over te gaan (CGVS, p. 3). U maakt het bijgevolg niet aannemelijk dat de Gambiaanse overheid u als homoseksueel zou percipiëren omwille van uw homoseksuele daden in het verleden, aangezien hier kennelijk geen bewijzen van zijn en de overheid hier dus geen weet van kan hebben. Het feit dat u in uw familie en omgeving bekend stond om uw heteroseksuele relatie met uw zwangere vriendin, pleit evenmin voor een mogelijke (verkeerde) perceptie bij derden dat u homoseksueel zou zijn.

De door u via uw advocaat neergelegde documenten, doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen en overwegingen. Het gaat vooreerst om een bericht van Amnesty International over mensenrechtenschendingen in Gambia en enkele persartikels in verband met homoseksualiteit in Gambia, in het bijzonder over de vijandige uitspraken van de Gambiaanse president in oktober 2007 en mei-juni 2008. Dit zijn geen nieuwe elementen, zoals uw advocaat in zijn schrijven van 24 december 2008 beweerde, maar een deel van de

uitgebreide informatie waarover het CGVS reeds beschikte en naar verwees in voornoemde weigeringsbeslissing (zie informatie in het administratief dossier, zie CGVS, p. 5). Overigens kon u voornoemde uitspraken van de Gambiaanse president niet nader situeren in de tijd of binnen uw feitenrelaas (CGVS, p. 5), hetgeen de ernst van uw asielaanvraag verder ondermijnt.

U legde verder ook een richtlijn neer van het UNHCR, waarop ook het advies van het BCHV zich steunt. Het gaat om de "UNHCR Guidance Note on Refugee Claims Relating to Sexual Orientation and Gender Identity" van 21 november 2008, en dus gepubliceerd na de beslissing van 31 juli 2008 van het Commissariaat-generaal. Voor wat betreft de juridische draagwijdte, dient vooreerst opgemerkt te worden dat het hier om een UNHCR-"richtlijn" en BCHV-"advies" gaat. Bovendien moet vastgesteld worden dat voornoemde beslissing van het Commissariaat-generaal in overeenstemming is met voornoemde "richtlijn" en slaagden het BCHV noch uw advocaat noch uzelf erin om aan te tonen of te verduidelijken in welke zin voornoemde beslissing niet conform zou zijn met voornoemde richtlijn (CGVS, p. 6). De UNHCR-richtlijn (p. 13 en 15) benadrukt terecht dat van een homoseksueel niet mag verwacht worden dat hij het risico op vervolging zou vermijden door zijn geaardheid verborgen te houden. Een verborgen recht is geen recht. In casu werd in de beslissing van het Commissariaat-generaal echter duidelijk vastgesteld dat u niet homoseksueel geaard bent (aangeboren homoseksueel of onveranderlijke karakteristiek of een karakteristiek dat zo fundamenteel is voor uw menselijke waardigheid dat u niet mag gedwongen worden eraan te verzaken) en dat in casu wel mag verwacht worden dat u uw risicovol gedrag aanpast. Tot nader order is (illegale) prostitutie geen erkend mensenrecht. Overigens kan hier nog verduidelijkt worden dat uit uw relaas bleek dat prostitutie voor u zeker niet de enige optie was maar een weloverwogen opportunistische keuze. Dit deel van de motivering houdt verband met de kern van uw asielaanvraag, namelijk het in het Geneefse vluchtelingenverdrag vervatte criterium "sociale groep" van in casu homoseksuele Gambianen die een risico lopen op vervolging en is pertinent voor het bepalen van het (toekomstige) risico dat u zou lopen in geval van uw terugkeer naar Gambia. De beslissing van het Commissariaat-generaal houdt niet alleen rekening met uw (gebrek aan) homoseksuele geaardheid, maar ook uitdrukkelijk met de risicovolle context in Gambia, de mogelijke perceptie door uw omgeving en door de overheid in Gambia.

Verder legde u ook een advies voor van het Belgische Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV), ondertekend op 22 december 2008 door haar (toenmalige) juridische coördinatrice Mathilde Henkinbrant. Volgens dit Franstalige advies, zou het Commissariaat-generaal u verwijten ("reproche") dat u niet wist dat homoseksuele handelingen in Gambia strafbaar zijn. Dit is echter duidelijk een foute lezing van de Nederlandstalige beslissing van het Commissariaat-generaal door het BCHV. In voornoemde beslissing is immers geen sprake van een "verwijt", maar geeft het Commissariaat-generaal er integendeel blijk van ook rekening te houden met risicofactoren in Gambia waarvan u verklaarde geen weet te hebben. Het advies van het BCHV gaat verder door de nadruk te leggen op de "perceptie van en mogelijke vervolging door de overheid of andere actoren", zoals uiteengezet in voornoemde UNHCR-richtlijn, terwijl de aangevochten beslissing van het Commissariaat-generaal met deze elementen uitdrukkelijk rekening (zie hoger; zie administratief dossier). In haar advies, besluit het BCHV dat het Commissariaat-generaal uw asielaanvraag kennelijk weigerde op grond van een verkeerde interpretatie van de noties "agent de persécution", "groupe social", "opinion imputée" en "persecution". Daarbij wordt echter louter verwezen naar passages uit voornoemde UNHCR-richtlijn, zonder aan te tonen of te verduidelijken in welke zin de beslissing hiervan zou afwijken.

Overigens heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwisting voornoemde argumentatie van het Commissariaat-generaal in verschillende arresten aanvaard en overgenomen (zie informatie in het administratief dossier). Er kan nog opgemerkt worden dat het Commissariaat-generaal wel degelijk homoseksuelen als vluchteling erkent, ook personen van Gambiaanse herkomst, voor zover hun homoseksuele geaardheid (en bijgevolg hun behoren tot een bepaalde sociale groep in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie) of de perceptie hiervan en het vervolgingsrisico geloofwaardig is.

Tenslotte legde u ook medische documenten neer, in het bijzonder een verslag dd. 18.12.2008 van Dr. Marc Schiltz en een kopie van botscans. U verklaarde in dit verband pijn te hebben aan rug en knie ten gevolge van uw val tijdens uw vlucht voor uw familie in Gambia. Deze medische documenten geven echter geheel geen uitsluitsel over de oorzaak en context van uw medische kwalen.

De door u ingeroepen problemen rechtvaardigen geen internationale bescherming. Er zijn verder ook geen elementen in uw relaas of in de informatie over Gambia waarover het Commissariaat-generaal beschikt, om te geloven in het bestaan van een ernstig reëel risico in uw hoofde op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker werpt de schending op van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, de

artikelen 48/3, 48/4, 52, 57/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: Vreemdelingenwet), evenals een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Volgens verzoeker werden sommige elementen uit zijn verhaal niet in acht genomen in de bestreden beslissing of zelfs niet vermeld in het feitenrelaas. Hij meent dan ook dat de bestreden beslissing onrechtmatig werd gemotiveerd.

Verzoeker meent dat het feit dat hij niet homoseksueel van aard is niet pertinent is, aangezien hij werd vervolgd voor wat hij heeft gedaan en niet omwille van zijn seksuele geaardheid. Hij verwijst naar algemene informatie, toegevoegd aan het verzoekschrift, waaruit blijkt dat de president van Gambia homoseksualiteit als een misdaad beschouwt, dat er binnenkort strenge wetten zullen worden uitgevaardigd en alle homoseksuelen in het land zullen onthoofd worden. Verzoeker stelt voorts nog dat veel mensen in Gambia weten wat hij gedaan heeft en dat zijn leven daarom in het gedrang is in zijn land van herkomst. De straffeloosheid met betrekking tot de vrijheid van meningsuiting geeft ernstige aanwijzingen over wat zou kunnen gebeuren met iemand die opgepakt wordt omwille van feiten die in Gambia als misdaad worden beschouwd.

Verzoeker is van oordeel dat het feit dat zijn homoseksuele handelingen gemotiveerd waren door louter economische motieven en persoonlijk opportunisme geen pertinent element is om te oordelen over zijn asielaanvraag. Door deze handelingen zou zijn leven immers ernstig in gevaar zijn.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing de ernst van de perceptie van homoseksualiteit door de overheid en zijn omgeving minimaliseert. Hij stelt dat uit de feiten blijkt dat niet enkel zijn familieleden, maar ook al zijn kennissen op de hoogte zijn van wat hij heeft gedaan. De informatie zou heel snel gecirculeerd zijn, gelet op het feit dat deze praktijken heel streng gestraft worden, zowel op sociaal, religieus als strafrechtelijke vlak. Verzoeker meent nog dat hij bij een terugkeer naar Gambia vroeg of laat bekenden zou ontmoeten die de veiligheidsdienst of de politie zullen verwittigen van zijn terugkeer, waarbij hij wijst op de overdreven reactie van zijn familieleden.

Verzoeker betoogt dat, zelfs indien de problemen oorspronkelijk van familiale aard zijn, ze toch verband houden met de overheden. Hij voert aan dat hij geen bescherming van de overheden kan vragen tegen zijn eigen familie, integendeel moet hij deze vrezen gezien hij onmiddellijk naar de gevangenis zou worden gebracht indien hij zijn verhaal zou vertellen.

Verzoeker meent dat het onjuist is te stellen dat er geen aanwijzingen zijn dat derden bewijzen hebben van zijn homoseksuele activiteiten. Volgens verzoeker is het duidelijk dat iemand hem gezien heeft wanneer hij bij S. of blanke cliënten was, gezien hij zijn cliënten ook soms begeleidde en 's avonds met hen uitging. Hij meent dat het feit dat zijn familieleden die niet ter plekke waren op de hoogte waren, er tevens op wijst dat veel mensen ervan af wisten. Volgens verzoeker is het bovendien waarschijnlijk dat zijn familieleden hem aan de politie hebben verraden, gezien zij bereid waren hem te doden. Hij benadrukt dat dergelijke informatie snel circuleert in een land zoals Gambia, gelet op het dagelijks belang van het sociaal netwerk, zoals in vele Afrikaanse landen.

Verzoeker stelt dat hij bij zijn tweede asielaanvraag verschillende nieuwe elementen heeft ingeroepen die niet degelijk in overweging werden genomen door het Commissariaat-generaal. Hij werpt op dat het document "UNHCR guidance note on refugee claims relating tot sexual orientation and gender identity" een aantal preciseringen geeft die in zijn dossier van groot belang zijn, zoals het feit dat ook private personen een bron van vervolging kunnen zijn, dat ook het vroegere homoseksuele gedrag van een niet-homoseksuele persoon een voldoende bron van risico kan uitmaken, het belang van de perceptie van derden en de invloed van het bestaan van strafrechtelijke sancties.

Verzoeker baseert zich tevens op een positief advies van het BCHV, dat na een grondig onderzoek besloten heeft om de asielaanvraag van verzoeker te ondersteunen, hetgeen als een nieuw element in zijn dossier dient te worden beschouwd. Verzoeker verwijst tevens naar twee medische attesten die aantonen dat hij aan verschillende medische problemen lijdt die het gevolg zijn van zijn vlucht uit Gambia.

Bij aangetekend schrijven van 12 augustus 2009 voegt verzoeker enkele bijkomende stukken toe. Het betreft een opsporingsbevel en een foto waarop verzoeker te zien zou zijn met één van zijn homoseksuele partners, samen met een kopie van de omslag waarmee deze documenten naar België zouden verstuurd zijn.

Verzoeker brengt tevens een medisch attest bij waaruit blijkt dat hij een afspraak maakte om zijn knie te laten opereren (rechtsplegingdossier, stuk 11).

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in

het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 (zie sub 2.2).

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

Verzoeker duidt niet nader op welke wijze artikel 52 van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden. Derhalve wordt dit onderdeel van het middel niet dienstig aangevoerd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker verwijt het CGVS sommige elementen uit zijn relaas niet in acht te hebben genomen, waardoor de bestreden beslissing onrechtmatig gemotiveerd zou zijn, doch laat na te verduidelijken met welke elementen dan geen rekening zou gehouden zijn, zodat dit argument niet dienstig wordt aangevoerd.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens. Verzoeker baseert zijn huidige, tweede asielaanvraag op dezelfde feiten als deze aan de grondslag van zijn eerste asielaanvraag, met name zijn vrees ten aanzien van zijn familie, in het bijzonder zijn oom, alsook ten aanzien van de Gambiaanse autoriteiten als gevolg van de homoseksuele handelingen die hij zou gesteld hebben met toeristen. In de huidige asielprocedure brengt hij volgende documenten bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden vrees: een UNHCR "Guidance Note", een advies van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (verder: BCHV), een medisch attest, persartikels betreffende de algemene situatie voor homoseksuelen in Gambia (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 3, p. 2; stuk 10), een kopie van een opsporingsbevel en een foto waarop hij te zien zou zijn met één van zijn partners, vergezeld van de omslag waarmee deze documenten naar België zouden gestuurd zijn, alsook een medisch attest waaruit blijkt dat hij een afspraak heeft gemaakt voor een operatie omwille van problemen met zijn knie die zouden voortvloeien uit zijn vlucht in februari 2008.

De Commissaris-generaal gaat, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren. In casu is het pertinent dat verzoekers eerste asielaanvraag ongegrond werd bevonden, gelet op het feit dat (i) uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij niet homoseksueel van aard is en enkel uit economische en opportunistische overwegingen besloot om zich te prostitueren met mannelijke toeristen (ii) de aangehaalde problemen van familiale aard zijn (iii) er geen concrete aanwijzingen zijn dat de Gambiaanse overheid verzoeker als homoseksueel zou beschouwen, gezien er geen bewijzen voorhanden zijn op basis waarvan de overheid of derden op de hoogte zouden zijn van zijn handelingen en hij zich in dit verband louter baseert op vermoedens en speculaties, mede in acht genomen dat verzoeker een heteroseksuele relatie had en tengevolge waarvan zijn vriendin zwanger werd. Gelet op bovenstaande opmerking omtrent de bevoegdheid van de Raad, kan niet worden ingegaan op de door verzoeker aangevoerde middelen met betrekking tot voormelde vaststellingen uit de eerste asielaanvraag en kan enkel worden beoordeeld of de tijdens de huidige asielaanvraag bijgebrachte elementen vermogen afbreuk te doen aan deze vaststellingen.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoeker tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) in het kader van zijn huidige asielaanvraag, in aanwezigheid van zijn raadsman, de bovenstaande vaststellingen omtrent zijn seksuele geaardheid, het feit dat hij niet weet hoe zijn oom op de hoogte zou zijn geraakt van zijn homoseksuele handelingen en het gebrek aan concrete aanwijzingen voor de vermeende vervolging uitdrukkelijk bevestigde. Verzoeker kwam ook tijdens dit gehoor niet verder dan te stellen dat hij vermoedt dat andere mensen hem gezien hebben met blanke mannelijke toeristen en dit nieuws zich zou verspreid hebben, zodat ook de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn homoseksuele activiteiten, alsook dat zijn familie hem zou verraden hebben, hetgeen loutere speculaties betreffen (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 3), waardoor de motivering van de beslissing in het kader van de eerste asielaanvraag enkel verder wordt ondersteund, zoals terecht opgemerkt

door de beslissing die thans wordt aangevochten.

Verzoeker werd ter zitting ondervraagd krachtens artikel 14 PR RvV. Hij verklaarde dat (i) hij het opsporingsbevel bekwam via een vriend (ii) het opsporingsbevel zich bij zijn oom bevond doch dat hij niet weet sinds wanneer dit zich bij zijn oom bevindt (iii) hij geen origineel exemplaar kan voorleggen (iv) hij niet weet hoe de autoriteiten in het bezit kwamen van zijn foto die zich op het opsporingsbevel bevindt (v) hij het opsporingsbevel, dat dateert van 20 februari 2008 - aldus van voor zijn eerste asielaanvraag - slechts anderhalf jaar later kon bekomen omdat hij geen contact meer had met zijn familie omdat deze hem wilt doden. Behoudens de vaststelling dat het bijgebrachte opsporingsbevel van 20 februari 2008 een kopie betreft waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht omwille van de manipuleerbaarheid van kopieën, dient te worden opgemerkt dat het feit dat verzoeker thans een document bijbrengt waaruit blijkt dat hij gezocht wordt door de Gambiaanse politie zijn geloofwaardigheid op de helling zet gezien hij in zijn verklaringen, zowel tijdens de eerste als de tweede asielaanvraag, niet verder komt dan loutere vermoedens te uiten omtrent de vraag of de Gambiaanse autoriteiten op de hoogte zijn van zijn homoseksuele activiteiten en hij tijdens het gehoor voor het CGVS op 28 april 2009 nog aangaf niet over objectieve elementen te beschikken die erop wijzen dat hij problemen kent met de Gambiaanse autoriteiten (administratief dossier, tweede asielaanvraag, stuk 3, p. 5), terwijl dit document zou opgesteld zijn voordat verzoeker zijn eerste asielaanvraag indiende. Verzoeker kan niet duiden op welke wijze een vriend plots in kennis werd gesteld van het feit dat dit opsporingsbevel bij zijn oom zou liggen, mede in acht genomen dat hij beweert dat zijn oom hem wil doden. Tevens komt het bevreemdend voor dat het document niet één stempel van een autoriteit draagt. Gelet op het voorgaande wordt het opsporingsbevel niet dienstig aangebracht.

De documenten die verzoeker bijbracht op het ogenblik van de indiening van zijn tweede asielaanvraag en die zich eveneens in bijlage bij het verzoekschrift bevinden, werden wel degelijk door de bestreden beslissing op correcte wijze in overweging genomen. De algemene informatie uit de richtlijn van het UNHCR, uit het rapport van 'Amnesty International' en uit de persartikelen over de homofobe houding van de Gambiaanse president wordt door het CGVS geenszins betwist. Deze documenten volstaan echter niet om afbreuk te doen aan de vaststelling dat de door hem geuite vrees voor vervolging omwille van zijn homoseksuele activiteiten niet aannemelijk wordt gemaakt bij gebrek aan concrete en ernstige aanwijzingen waaruit kan blijken dat hij in de negatieve aandacht zou staan van de Gambiaanse autoriteiten. De bestreden beslissing merkt overigens terecht op dat verzoeker niet in staat bleek de aangebrachte informatie over de uitspraken van de Gambiaanse president te situeren in de tijd (ibid., p. 5), terwijl van iemand die beweert de vrees voor zijn leven omwille van het optreden van de Gambiaanse autoriteiten toch redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij enigszins op de hoogte is van de evolutie van de situatie op het vlak van de bestraffing van homoseksuelen in zijn land van herkomst, hetgeen de ernst van zijn asielaanvraag op belangrijke wijze relativeert.

Inzake het advies van het BCHV merkt de bestreden beslissing eveneens terecht op dat wordt uitgegaan van een foutieve interpretatie van de weigeringsbeslissing uit de eerste asielaanvraag, alsook dat niet wordt aangetoond op welke wijze deze beslissing zou indruisen tegen de voormelde UNHCR-richtlijn waarnaar het advies verwijst.

Uit de neergelegde medische attesten kan de oorzaak van de opgelopen letsels niet worden afgeleid, zodat geenszins wordt aangetoond dat verzoeker deze opliep toen hij op de vlucht was voor zijn familie.

Verzoeker laat na de bestreden motivering met betrekking tot de neergelegde documenten, welke door de Raad pertinent wordt geacht, op concrete wijze te weerleggen, zodat zij onverminderd overeind blijft.

Aan de door verzoeker bijgebrachte foto, waarop hij te zien zou zijn met één van zijn homoseksuele partners, kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Dergelijke foto toont bovendien geenszins aan dat verzoeker een relatie had met de erop afgebeelde persoon en al evenmin dat hij op grond daarvan vervolging dient te vrezen.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.2.1. In ondergeschikte orde moet volgens verzoeker minstens worden vastgesteld dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan ter ondersteuning van zijn vraag om subsidiaire bescherming. De vaststellingen sub 2.1.2 en de elementen in het administratief dossier in acht genomen, wordt niet aannemelijk gemaakt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS

[EDIT HERE]

TERUG

]